

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: K. K., narozen dne .....
bytem .....
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Šenkýřem
sídlem Na Viničních horách 1834/24, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. JMK-43481/2016, sp. zn. S-JMK 26477/2016/ODOS/Ša,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, č. j. JMK-43481/2016, sp. zn. S-JMK 26477/2016/ODOS/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, Odboru dopravy, ze dne 27. 1. 2016, č. j. DOP/DP-219/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 13. 5. 2015 v 9:44 hod., v obci Letovice, na ulici Pražská, okres Blansko, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. ...., RZ: ....., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/hod., když mu byla po odečtení odchytky měření ± 3 km/hod. naměřena rychlost jízdy nejméně 75 km/hod, přičemž bylo dále při silniční kontrole zjištěno, že u sebe neměl za jízdy řidičský průkaz, který nepředložil hlídce Městské policie Letovice. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve žalovaný podrobně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh správního řízení. Následně se zabýval otázkou, zda je prvostupňové rozhodnutí způsobilé odvolacího přezkumu, resp. zda je přezkoumatelné. V tomto ohledu neshledal žádné nedostatky. Ve vztahu k omluvě z ústního jednání dne 9. 11. 2015 pak žalovaný uvedl, že byly splněny podmínky pro jeho konání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, neboť omluva musí být ze zákona včasná a náležitá, resp. musí být uvedeny konkrétní důvody neúčasti, které musí být řádně doloženy. Podle názoru žalovaného nebyla v projednávané věci předně splněna podmínka včasnosti či bezodkladnosti zaslání omluvy prvostupňovému správnímu orgánu, neboť mělo být důvodem dlouhodobě plánované odborné vyšetření, přičemž žalobce zaslal omluvu z jednání jen několik dní před jeho konáním, přestože k němu byl předvolán již dne 17. 9. 2015. Bez ohledu na tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nedoložil, že termín odborného vyšetření koliduje s nařízeným ústním jednáním, přestože měl za povinnost své tvrzení prokázat. Prvostupňový správní orgán tedy postupoval v souladu se zákonem, když řízení provedl v nepřítomnosti žalobce, neboť jeho přítomnost nepovažoval za nezbytnou. Omluva z řízení se navíc týkala toliko osoby žalobce, nikoliv jeho zástupce, který je oprávněn k výkonu jeho procesních práv.

Obdobným způsobem se poté žalovaný vypořádal také s námitkou žalobce ohledně nevyhovění žádosti jeho zástupce o stanovení jiného termínu za účelem provedení dokazování výsledkem zasahujících policistů. Žalovaný k tomu uvedl, že zástupce žalobce žádal přeložení termínu z důvodu kolize se soudním jednáním v jiné právní věci, což však bylo doloženo pouze výpisem informace z internetového portálu www.justice.cz, ze kterého nebylo patrné, kdo jsou účastníci řízení a jejich zástupci. Provádění dokazování navíc byla přítomna v substituci Mgr. Silvie Klosová. Žalovaný tedy konstatoval, že celé správní řízení před prvostupňovým správním orgánem probíhalo v souladu se zákonem, aniž by bylo žalobci znemožněno uplatnění jeho procesních práv. Co se týče skutkového stavu věci, ten byl podle názoru žalovaného dostatečně prokázán listinami založenými ve spisu, dle kterých byla rychlost žalobce naměřena k tomu proškolenou osobou a

způsobilým rychloměrem. Pokud se jedná o přestupek spočívající v tom, že žalobce u sebe během jízdy neměl řidičský průkaz, jeho spáchání bylo spolehlivě prokázáno zejména svědeckou výpovědí policisty Š., která korespondovala s obsahem oznámení přestupku. Skutkový stav tak byl podle žalovaného zjištěn bez důvodných pochybností.

Pokud se jedná o tvrzenou nevěrohodnost svědeckých výpovědí policistů Š. a Š., žalovaný poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť byl zdánlivý rozpor ve svědeckých výpovědích způsoben tiskovou chybou spočívající v tom, že se část odpovědi policisty Š. přepsala do protokolu o svědecké výpovědi policisty Š.. Bez ohledu na tuto skutečnost bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci dostatečně prokázáno dalšími listinami založenými ve spisu, přičemž žalobce nepochybnil, že řidičský průkaz na místě nepředložil, ale pouze to, že z místa silniční kontroly na krátkou dobu odešel. Ostatní policisté nemohli svědeckou výpověď policisty Š. potvrdit, neboť nebyli silniční kontrole bezprostředně přítomni. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že rozpor mezi tvrzením obviněného z přestupku a výpovědí policisty je běžnou záležitostí, přičemž je třeba zohlednit skutečnost, že výpověď policisty Š. lze považovat v souladu s judikaturou za věrohodnou, neboť vystupoval v řízení v pozici úřední osoby a jeho nestrannost nebyla žádným způsobem zpochybněna. Pokud se jedná o otázku zavinění, přestupek byl spáchán minimálně z nedbalosti. Prvostupňový správní orgán pak dle názoru žalovaného věnoval v odůvodnění rozhodnutí dostatečnou pozornost také společenské škodlivosti, která je s odkazem na judikaturu zásadně dána v dostatečné míře již naplněním samotné formální stránky skutkové podstaty přestupku. Závěrem odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje s ohledem na okolnosti případu uložení sankce ve spodní polovině zákonem stanovené sazby za přiměřené.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě předně namítal, že byl zkrácen na svých právech obviněného z přestupku tím, že se nemohl účastnit ústního jednání dne 9. 11. 2015, které proběhlo bez jeho přítomnosti, přestože se z účasti na něm omluvil a žádal jeho přeložení na jiný termín. Žalobce považuje za nesprávný prostup prvostupňového správního orgánu, který vyhodnotil jeho omluvu jako nenáležitou, aniž by jej předtím poučil o tom, že musí uvedené důvody prokázat. Obdobným způsobem pak žalobce argumentoval ve vztahu k posouzení žádosti svého zástupce ohledně přeložení termínu dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, a to z důvodu, že kolidoval se soudním jednáním v jiné právní věci, u kterého musel být zástupce osobně přítomen. Pokud prvostupňový správní orgán v tomto ohledu nepovažoval za dostatečně průkazný a věrohodný výpis informace o jednání před Městským soudem v Praze z internetového portálu www.justice.cz, mohl si pravdivost uvedených údajů telefonicky ověřit dotazem k tomuto soudu. K tomu žalobce doplnil, že jeho právní zástupce je advokátem, u kterého nelze v souladu se zákonem presumovat nepravdivost jeho tvrzení. Nezákonnost postupu prvostupňového správního orgánu pak nemůže být dle názoru žalobce zhojena tím, že se výsledku policistů musela nakonec účastnit na základě substituce jiná osoba, neboť tím bylo porušeno jeho právo na volbu právního zástupce. Kromě výše uvedeno žalobce dále namítal, že nebylo dostatečně prokázáno spáchání přestupku spočívajícího v tom, že řídil motorové vozidlo, aniž by u sebe měl řidičský průkaz. Porušení této povinnosti řidiče tvrdil v rámci své svědecké výpovědi pouze policista Š., přičemž ostatní policisté si na tuto skutečnost buď nepamatovali, nebo ji nebyli schopni potvrdit. Žalobce navíc v řízení zpochybnil tvrzení

policisty Š., že by z místa silniční kontroly kamkoliv odcházel. Uvedené svědectví tak nelze za účelem prokázání viny žalobce považovat za dostačující. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření k žalobě se žalovaný omezil pouze na konstatování, že s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž považuje napadené rozhodnutí za správné a odůvodněné. Dle jeho názoru v řízení postupoval, stejně jako prvostupňový správní orgán, v souladu se zákonem. S ohledem na skutečnost, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s těmi, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení, žalovaný uvedl, že ve vztahu k jejich vypořádání odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů poté navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází úřední záznam a oznámení přestupku, podle kterých byla žalobci dne 13. 5. 2015 v Letovicích naměřena po odečtení odchylky měření rychlost jízdy 75 km/hod., přičemž u sebe neměl řidičský průkaz. V této souvislosti je ve spisu dále založena evidenční karta řidiče, ověřovací list rychloměru, osvědčení o proškolení policisty a záznam obsahující výstupní fotodokumentaci z použitého rychloměru. Na základě těchto skutečností byl vydán příkaz ze dne 1. 6. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným z výše uvedených přestupků. Proti němu byl však podán odpor, načež prvostupňový správní orgán nařídil ústní jednání na den 14. 9. 2015. Z jednání se zástupce žalobce omluvil, a to z důvodu kolize stanoveného termínu s jiným jednáním před soudem, což doložil vyrozuměním obhájce, substituční plnou mocí a výpisem informace o jednání z internetového portálu www.justice.cz. Současně požádal o nařízení nového jednání nejdříve koncem října. Prvostupňový správní orgán tedy žalobce předvolal k nově nařízenému ústnímu jednání na den 9. 11. 2015, k němuž se nedostavil, neboť zaslal dne 5. 11. 2015 prostřednictvím svého zástupce omluvu z jednání, kterou odůvodnil pouze sdělením o dlouhodobě plánovaném celodenním odborném vyšetření. Ústní jednání tak proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce a bylo při něm provedeno dokazování listinami založenými ve spisu. Jelikož považoval prvostupňový správní orgán za potřebné dokazování doplnit, předvolal k podání svědecké výpovědi zasahující policisty na den 14. 12. 2015, o čemž zástupce žalobce písemně vyrozuměl. Ten se však z účasti na dokazování opět omluvil, a to z důvodu kolize stanoveného termínu se soudním jednáním v jiné právní věci, což doložil toliko výpisem informace o jednání z internetového portálu www.justice.cz.

Omluva zástupce žalobce byla posouzena jako nenáležitá, o čemž byl ze strany prvostupňového správního orgánu vyrozuměn. Následně proběhl dne 14. 12. 2015 výslech zasahujících policistů Š., S., H. a Š., jemuž byla za stranu žalobce přítomna v substituci Mgr. S. K. Policista H. k věci uvedl, že bylo v rozhodný den prováděno na ulici Pražská v Letovicích měření rychlosti, přičemž bylo změřeno a následně zastaveno vozidlo s nápisem Kolářova pekárna. Samotnému provedení kontroly však nebyl přítomen. Obdobným způsobem vypověděl také policista S. když potvrdil, že jedním

z kontrolovaných řidičů byl rovněž žalobce, vůči němuž prováděl silniční kontrolu kolega Š.. Ten k věci uvedl, že vozidlo zastavil a požádal žalobce o předložení dokladů totožnosti, od vozidla a řidičského průkazu. Této výzvě však nebylo vyhověno, neboť žalobce tvrdil, že si nechal bundu s doklady v pekárně. Policista Š. jej tedy vyzval, aby zabezpečil vozidlo a pro potřebné doklady si zašel. To žalobce učinil a po návratu doklady (občanský průkaz, řidičský průkaz a technický průkaz od vozidla) předložil. Přestupek však na místě řešit nechtěl. K dotazům pak policista Š. mimo jiné uvedl, že projednání přestupku nebyli ostatní policisté bezprostředně přítomni a se žalobcem nekomunikovali.

Co se týče svědecké výpovědi policisty Š., ten potvrdil, že bylo změřeno a kontrolováno pekařské vozidlo, jehož řidič byl kolegou řádně ztotožněn. Samotnému provedení kontroly však nebyl přítomen. Následně se v protokolu o jeho svědecké výpovědi nachází tři otázky a odpovědi ohledně toho, jaké doklady bylo předloženo, kdo z policistů byl jednání se žalobcem přítomen a zda nedošlo k záměně řidiče a legitimované osoby, přičemž se jedná o naprosto stejné otázky a odpovědi, které jsou obsaženy v protokolu o výpovědi policisty Š. Následně policista Š. k dotazům rovněž uvedl, že odstavení vozidla prováděl policista Š., ale nepamatuje si, zda se žalobcem mluvili také ostatní policisté, jak dlouho komunikace probíhala či zda žalobce v průběhu silniční kontroly odešel.

V kontextu doplnění dokazování byl žalobce prostřednictvím zástupce písemně vyrozuměn o tom, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, na což mu byla usnesením ze dne 5. 1. 2015 stanovena lhůta 5 dnů. Svého práva žalobce využil a dne 13. 1. 2016 zaslal prvostupňovému správnímu orgánu vyjádření. V něm namítal, že mu nebylo v rozporu se zákonem umožněno, aby se účastnil ústního jednání dne 9. 11. 2015, přestože se z něj řádně a včas omluvil. Stejně tak poukázal na skutečnost, že nebylo vyhověno žádosti jeho zástupce o přeložení termínu výsledku zasahujících policistů. Dále žalobce považoval svědecké výpovědi policistů za vnitřně a navzájem rozporuplné. Zpochybnil také tvrzení policisty Š., že z místa silniční kontroly odešel. Svědecké výpovědi policistů Š. a Š. jsou dle jeho názoru nevěrohodné.

Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán k námitkám žalobce uvedl, že omluva z ústního jednání dne 9. 11. 2015 byla podána včas, ale spočívala pouze v obecném konstatování, které nebylo nijak doloženo. Co se týče žádosti zástupce žalobce o přeložení termínu výsledku policistů, ta nebyla rovněž dostatečně doložena, protože z přiloženého výtisku informace z internetového portálu www.justice.cz nebylo patrné, kdo jsou účastníci řízení a jejich zástupci. Co se týče tvrzené rozporuplnosti svědeckých výpovědí policistů Š. a Š., prvostupňový správní orgán konstatoval, že se jednalo o chybu ve vyhotovování protokolu o výpovědi policisty Š., kde byly ponechány otázky a odpovědi z protokolu o výsledku policisty Š.. Tato skutečnost je zástupci známa. Dále správní orgán dospěl k závěru, že na základě listin založených ve spisu bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno. O nepředložení řidičského průkazu svědčí úřední záznam a zejména svědecká výpověď policisty Š., který je úřední osobou nemající zájem na výsledku řízení. Jeho podjatost navíc žalobce nenamítal. Skutkový stav byl dostatečně prokázán, přičemž materiální stránka přestupku spočívala v ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (zastavěné území, zvýšený výskyt chodců, místo častých dopravních nehod vlivem překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Dle názoru prvostupňového správního

orgánu se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti, přičemž bylo při výměře sankce v dolní polovině zákonem stanovené sazby přihlédnuto k rozhodným skutečnostem a uplatnění institutu zahlázení odsouzení. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 12. 2. 2016 odvolání, ve kterém namítal nedostatečné zdůvodnění materiální stránky přestupku, konání ústního jednání a dokazování v jeho nepřítomnosti, popř. v nepřítomnosti jeho zástupce, a rozporuplnost svědeckých výpovědí policistů.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 28. 3. 2018. K jednání se za žalobce dostavil v substituci Mgr. Michal Rojček a za stranu žalovaného pověřený zaměstnanec. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci obsahu napadeného rozhodnutí a procesních návrhů. Právní zástupce žalobce poté na podané žalobě v celém rozsahu setrval. Zástupce žalovaného reagoval způsobem, že jednotlivé námítky byly vypořádány v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž postup správních orgánů byl při vedení řízení a zjišťování skutkového stavu věci v souladu se zákonem. Jelikož neměly procesní strany žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítal, že postupem prvostupňového správního orgánu bylo zasaženo do jeho procesních práv, jestliže nebyla akceptována jeho omluva z ústního jednání dne 9. 11. 2015, kterého se nemohl účastnit vlivem dlouhodobě plánovaného celodenního odborného vyšetření. V této souvislosti žalobce doplnil, že nebyl ze strany prvostupňového správního orgánu poučen o tom, že má být existence důvodu omluvy prokázána, resp. řádně doložena. Krajský soud předně uvádí, že problematika vedení ústního jednání v nepřítomnosti obviněného z přestupku byla v rozhodné době upravena v dnes již neplatném ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, který stanovil, že: *„O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“* Z dikce citovaného ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány musely vždy ve věci projednání přestupku

obligatorně nařídit ústní jednání a obviněného k němu předvolat. Bez jeho přítomnosti mohlo ústní jednání proběhnout pouze za předpokladu, že byla splněna jedna z alternativně stanovených podmínek, tedy že se obviněný odmítl dostavit nebo se nedostavil bez náležité omluvy či důvodu. K tomu je vhodné doplnit, že na základě práva na právní pomoc se může obviněný z přestupku nechat v řízení zastoupit zmocněncem, jehož jednáním vůči správnímu orgánu vznikají práva a povinnosti přímo obviněnému. V takové situaci postačuje u ústního jednání zásadně přítomnost zmocněnce, a to s výjimkou případů, kdy má být obviněný za účelem zjištění skutkového stavu vyslechnut (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016 – 28; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V projednávané věci pak není mezi stranami předmětem sporu, zda bylo celodenní odborné vyšetření důležitým důvodem neúčasti na ústním jednání dne 9. 11. 2015 ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona, ale zda byla omluva z něj náležitě učiněna. K výkladu pojmu náležité omluvy se opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23: *„Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* V posuzované věci je podle krajského soudu možné důvodně pochybovat v první řadě o tom, zda žalobce omluvu z jednání učinil bezodkladně, tedy ihned poté, jakmile se o překážce dozvěděl, popř. jakmile mu to okolnosti dovolily (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29). Jak totiž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvedl, žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání dne 9. 11. 2015 prokazatelně doručeno již dne 17. 9. 2015, přičemž omluvu podal až dne 5. 11. 2015, přestože mělo být důvodem dlouhodobě plánované odborné vyšetření. Lze tedy důvodně předpokládat, že žalobce se o překážce účasti na ústním jednání dozvěděl již dříve, přičemž ve svém podání neuvedl žádné okolnosti, které by bezprostřední oznámení této skutečnosti správním orgánům znemožnily.

Prvostupňový správní orgán nicméně považoval omluvu žalobce za včasnou a z důležitého důvodu. Jeho žádosti o nařízení ústního jednání na jiný termín tak nevyhověl proto, že omluva nebyla dostatečně doložena. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, neboť se žalobce prostřednictvím právního zástupce, který jej z účasti na ústním jednání omlouval, omezil na pouhé konstatování, že se má v den konání ústního jednání účastnit dlouhodobě plánovaného celodenního odborného vyšetření, aniž by ke svému podání doložil žádanku od lékaře, potvrzení o sjednaném termínu vyšetření apod. K námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, pokud jej o nutnosti řádného doložení učiněné žádosti, resp. prokázání existence důvodu omluvy z ústního jednání nepoučil, krajský soud připomíná, že žalobce byl v řízení po celou dobu zastoupen advokátem, který by měl být znalý procesních předpisů včetně jejich ustáleného výkladu. Jak již bylo výše uvedeno, za náležitou omluvu lze považovat pouze takovou,

kteřá byla řádně doložena, přičemž důkazní břemeno leží na straně osoby, která omluvu podává, tedy na straně obviněného z přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 – 29 a ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 – 20). Podle názoru krajského soudu tak prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud omluvu žalobce posoudil jako nenáležitou, resp. nesplňující všechny zákonem stanovené požadavky. K tomu je vhodné doplnit, že v rámci daného ústního jednání proběhlo dokazování toliko čtením obsahu listin založených ve spisu, se kterými se žalobce či jeho právní zástupce mohli v dalším průběhu řízení v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prokazatelně seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu. Nelze tedy dospět k závěru, že by měla neúčast žalobce na ústním jednání za následek znemožnění realizace jeho procesních práv.

Další žalobní námitka byla poté obdobného charakteru, neboť směřovala proti postupu prvostupňového správního orgánu, který nevyhověl žádosti právního zástupce žalobce o přeložení termínu výslechu zasahujících policistů dne 14. 12. 2015, a to z důvodu časové kolize se soudním jednáním v jiné právní věci. Také v tomto případě dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že omluva z nařízeného termínu provádění dokazování nebyla náležitě doložena, neboť se právní zástupce omezil na konstatování kolize jednání s uvedením jeho spisové značky a přiložením výtisku informace o daném jednání z internetového portálu www.justice.cz. Krajský soud k tomu uvádí, že z tohoto výtisku skutečně vyplývá pouze informace o tom, že se dne 14. 12. 2015 konalo u příslušného soudu jednání ve věci pod sp. zn. 2 T 14/2014, aniž by byli jakkoliv identifikováni účastníci řízení tohoto řízení či jejich právní zástupci. Danou listinu tak nelze samu o sobě považovat za přímý důkaz existence překážky na straně právního zástupce žalobce, neboť z ní není zřejmé, zda skutečně vystupuje v uvedeném řízení před soudem jako zástupce, resp. obhájce účastníka řízení.

Krajský soud zajisté nezpochybňuje argumentaci žalobce, že nelze presumovat nesprávnost či nepravdivost tvrzení osoby, která je advokátem. To však nic nemění na tom, že se požadavek včasnosti a náležitosti omluvy, včetně prokázání tvrzených skutečností, vztahuje stejně na všechny účastníky řízení a jejich právní zástupce. Naopak krajský soud připomíná, že právní zástupce žalobce by měl být jako advokát seznámen s právní úpravou a související judikaturou, podle které nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, aby v případě blanketní či nedostatečně doložené omluvy z ústního jednání (dokazování) prováděl vlastní šetření, neboť aktivita a důkazní břemeno v tomto ohledu leží výhradně na straně osoby, která omluvu učinila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 – 29). Nelze dále pominout, že se ze strany právního zástupce žalobce jednalo v projednávané věci o již druhou omluvu v pořadí, neboť bylo na jeho žádost přeloženo ústní jednání původně nařízené na den 14. 9. 2015, a to z obdobného důvodu, tedy z důvodu časové kolize se soudním jednáním v jiné právní věci (k otázce posouzení omluvy srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99). V daném případě nicméně právní zástupce žalobce k omluvě adresované prvostupňovému správnímu orgánu doložil nejen výtisk z internetového portálu www.justice.cz, ale také kopii substituční plné moci a vyrozumění obhájce. Je tedy zřejmé, že mohl také existenci překážky jeho účasti na provádění důkazů výsledkem zasahujících policistů dne 14. 12. 2015 prokázat důvěryhodnějším způsobem, a to zejména za situace, pokud se jedná o v podstatě totožný důvod omluvy, který byl již v minulosti ze strany správních orgánů akceptován.

Bez ohledu na výše uvedené však považuje krajský soud za zásadní, že dle ustálené judikatury nelze obecně považovat omluvu z ústního jednání zástupce obviněného z přestupku, který je advokátem, za důvodnou pouze s odkazem na kolizi s jednáním v jiné právní věci, ať už u soudu nebo jiného správního orgánu. Je totiž primárně záležitostí dotčeného advokáta, aby přizpůsobil svůj časový harmonogram vedení správního řízení natolik, aby byl schopen vykonávat zastoupení svého klienta a umožnit mu řádný výkon jeho procesních práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 – 26 a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97; všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V opačném případě by nastala paradoxní situace, pokud by správní orgán musel mechanicky nařizovat nové ústní jednání pokaždé, pokud by kolidovalo s jinými povinnostmi právního zástupce, což by zejména v případě potřeby předvolání a vyslechnutí většího počtu svědků a současného dodržení zákonem stanovené lhůty k projednání přestupku bylo nerealizovatelné, tedy směřující proti samotnému účelu přestupkového řízení. Krajský soud navíc připomíná, že v případě časové či jiné indispozice právního zástupce, lze ve správním řízení standardně využít institutu substitučního zastoupení, jako tomu ostatně bylo v tomto případě. Jelikož byl právní zástupce žalobce o nevyhovění žádosti o přeložení termínu výsledku zasahujících policistů s předstihem vyrozuměn, dostavila se v rozhodný den k prvostupňovému správnímu orgánu v substituci Mgr. Silvie Klosová, která byla svědeckým výpovědím policistů přítomna a na průběh skutkového děje se jich přímo dotazovala. Podle názoru krajského soudu tedy nelze ani ve vztahu k této námitce dospět k závěru, že byl postup prvostupňového správního orgánu v rozporu se zákonem, popř. že byl žalobci jeho následkem znemožněn výkon procesních práv.

Poslední námitkou pak žalobce brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci ohledně tvrzeného spáchání přestupku spočívajícího v porušení povinnosti řidiče tím, že u sebe za jízdy neměl řidičský průkaz. Dle názoru žalobce nelze spáchání daného přestupku prokázat pouze svědeckou výpovědí policisty Š., který jej legitimoval, pokud nemohou jeho verzi skutkového děje potvrdit ostatní policisté a sám žalobce zpochybnil, že by z místa silniční kontroly kamkoliv odcházel. Krajský soud předně uvádí, že správní orgány nevycházely ve vztahu k otázce prokázání viny žalobce za uvedený přestupek pouze ze svědecké výpovědi policisty Š.. Nelze totiž opomenout, že ostatní policisté sice v rámci svých svědeckých výpovědí nepředložili řidičského průkazu a ostatních potřebných dokladů nepotvrdili, neboť průběhu silniční kontroly nebyli přítomni, ale shodně uvedli, že zastavení vozidla a legitimaci žalobce prováděl policista Š.. V této souvislosti krajský soud nezpochybňuje, že se prvostupňový správní orgán dopustil pochybení při vyhotovení protokolu o svědecké výpovědi policisty Š., ve kterém se nachází tři naprosto identické otázky a odpovědi, které jsou obsaženy rovněž v protokolu o svědecké výpovědi policisty Š.. Podle názoru krajského soudu se však v kontextu obsahu ostatních svědeckých výpovědí a zbytku obsahu svědecké výpovědi policisty Š., nejedná o natolik zásadní pochybení, aby způsobovalo rozporuplnost svědeckých výpovědí či dokonce mělo za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je chyba při vyhotovení dotčeného protokolu o svědecké výpovědi připuštěna a dostatečným způsobem zdůvodněna.

Je pak vhodné připomenout, že kromě svědeckých výpovědí ostatních policistů koresponduje výpověď policisty Š. s obsahem úředního záznamu a oznámení přestupku, podle nichž u sebe žalobce neměl řidičský průkaz. Pokud je v žalobě dále zpochybněna

věrohodnost jeho svědecké výpovědi tím, že se neshoduje s žalobcem tvrzenou verzí skutkového děje, pak je dle názoru krajského soudu třeba v souladu s argumentací správních orgánů poukázat na ustálenou judikaturu, podle níž lze obecně považovat policistu za nestranného svědka, a to z toho důvodu, že vystupuje v řízení v postavení úřední osoby, která jedná pouze na základě své služební povinnosti a nemá tak žádný zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Nelze samozřejmě vyloučit ani případy, kdy je policista podjatý, protože má pozitivní či negativní vztah k obviněnému z přestupku nebo je ve věci jiným způsobem zainteresován. V průběhu řízení však nevystala v tomto ohledu žádná důvodná pochybnost a sám žalobce neuvedl žádné skutečnosti, která by nestrannost policisty Š. a pravdivost jeho svědecké výpovědi jakýmkoliv způsobem zpochybnil. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobce nejen v žalobě, ale také v průběhu správního řízení nepředložil řidičského průkazu výslovně nezpochybnil, ale pouze tvrdil, že z místa silniční kontroly nikam neodcházel. Krajský soud tak má za to, že správní orgány postupovaly správně, pakliže na základě zásady volného hodnocení důkazů a skutkových okolností případu dospěly k závěru, že svědecká výpověď policista Š. je v projednávané věci sice z povahy věci jediným, ale v kontextu ostatních listin založených ve spisu dostatečným přímým důkazem o tom, že žalobce se uvedeného přestupku dopustil.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.